

Kpoverello

2011. 12. 25. III. évfolyam 7. szám

Család

Kpoverello 2011. 11. 27.

2

„Családjukban a békesség, a hűség és az élet tiszteletének ferences szelleme szerint éljenek arra törekedve, hogy mindezekben a Krisztusban már megújult világ jele legyenek.” (A Ferences Világi Rend Regulája. II. fejezet: Az életforma, 17. pont)

Kedves Testvérek!

Nem szeretnénk giccses és érzelgős karácsonyi közhelyekkel szórakoztatni titeket, hanem néhány valóságos, igazi gondolatot osztanánk meg arról, hogy mit is jelent számunkra az, hogy Megváltónk egy igazi kis családba született, arról, hogy mit is jelent számunkra, a lehető legkülönbözőbb környezetben, helyzetben élők számára a család.

Kedves nem családosok, ne ijedjete meg, és ne csapjátok le ezt a néhány lapot, mert ha a szó hétköznapi szűkebb értelmében nem is, de tágabb értelemben mindenkinek van családja, csak meg kell találnia... Megígérjük, hogy hozzátok is szólunk.

Kedves „sebesültek”, akikben valamiért fájdalmas hegeket tépeget az a szó hogy család, ti se féljete ezt a néhány sort elolvasni, mert éppen arról szeretnénk írni, hogy hogyan is gyógyulhatnánk, hogy hogyan is értékelődik, alakul át minden a betlehemi csillag fényénél.

Áldott Ünnepet!

Szeretettel,

a szerk.

Coffice Diary

Dilemma solved

It was nothing more than a yes or no question. Some people choose to cut out.

She said yes, that is why we don't work on the 25th of December.

Gál Dalma

Régi történet új köntösben

Pár napja filmet néztünk, a kis Jézus születésének történetét. Régi esemény, sokszor hallottuk már a templomban, láttuk is néhányszor a televízióban, talán ezért vált kissé megszokottá. Nehéz elhinni, hogy Mária és József is hétköznapi emberek voltak a maguk örömeivel és nehézségeivel, a maguk hitével és kétségeivel.

A születés (The Nativity Story) című film ezt a jól ismert történetet mutatja be kicsit másképp. Hús-vér embereket látunk, akiknek éppen úgy meg kell küzdeniük a hétköznapi nehézségekkel, az emberek ítéleteivel és környezetük meg nem értésével, mint mindenkinek. Az ő életükben sem

mentek simán a dolgok. Mária szegény családban nőtt fel, nehezen tudták kifizetni a király által követelt adót. Apja férjet választott neki, de Mária nagyon szeretett volna szerelemből férjhez menni, ezért büntetésként élte meg apja döntését. Aztán megjelent neki az angyal. Először maga sem tudta, hogy igaz-e a látomás, vagy talán csak képzelődött. Senkinek nem mondta el. Elhatározta, hogy meglátogatja Erzsébetet. Induláskor pedig szíve mélyén azért könyörgött, hogy Erzsébet is gyermeket várjon, mert akkor valóban igazak az angyal szavai.

Láthatjuk, hogy neki is voltak pillanatai, amikor felébredt a kétely szívében. Bízott Istenben, mégis hihetetlennek tűnt, hogy Isten éppen őt választja ki a Megváltó édesanyjául, akibe a zsidók minden reményüket helyezik.

Áldás volt Máriának találkozni Erzsébettel. Ő tudott már mindenről, és erőt öntött Máriába. Erzsébetből áradt az öröm és a bizakodás, ezáltal biztatta Máriát is. Mária fel is tette neki a kérdést: „Miért engem választott ki Isten? Én semmi vagyok.” Erzsébet sem tudja a választ, csak magához öleli Máriát.

És a másik nagy kérdés: hogyan fogja József mindezt elhinni? Nehezen. Elfogadja, hogy Mária látogatóba megy Erzsébethez. Közben építi a családi házat, és várja kedvesét. Leírhatatlan az arca, mikor meglátja, hogy Mária gyermeket vár. Nem tudja, mit tegyen. Hisz erényességéért választotta ezt a leányt, aki hűséget fogadott neki. Mária hiába mondja el az igazat, senki sem hisz neki. De ő próbál bízni Istenben, hogy ő ezt is elrendezi. Alázatosan hallgatja anyját, aki a családra hozott szégyen miatt veszekszik vele. Fájdalommal látja József arcát, aki becsapottnak és megalázottnak érzi magát, és alázattal fogadja el azt is, hogy József felbontja jegyességüket. Mi más tehetne? Ha nem vele történne, talán maga sem hinne el egy ilyen rablómesének tűnő történetet.

Aztán József álmot lát. És onnan kezdve nincs megállás. Mária társra talál benne, és ketten vetik bele magukat életük nagy kihívásába. Bevallják, hogy mindketten félnek. Mert hogyan kell nevelni egy ilyen gyermeket? Mikor fogják tudni, hogy ez a gyermek több egy átlagos gyermeknél? József azon gondolkodik, hogy egyáltalán képes lesz-e megtanítani bármit is a gyereknek. De ennek ellenére bíznak Istenben és próbálják megállni a helyüket.

Megdöbentő jelenet a három napkeleti bölcs döntése is. Ők értik igazán, mekkora csillagászati csoda a betlehemi csillag megjelenése, mely a legnagyobb király érkezését jelzi, aki a legszerényebb helyen születik. Szinte életük célja megtalálni őt, és el is indulnak a csillag után. Valóban nagy utat tesznek meg. Több mint száz napot utaznak teveháton a sivatagon át. Sokszor

megbánják, hogy elindultak, mégis továbbmennek, hogy leborulhassanak a király előtt.

Aztán eljön a szülés ideje, és nincs tető Mária feje fölött. Senki nem ad helyet a nagy királynak, és József kétségbeesve rohan egyik ajtótól a másikig. Hogyan létezik, hogy Isten nem gondoskodik saját Fiáról? Aztán egy istállóban megtörténik a csoda.

Olyan jó látni, ahogy Mária és József egyre közelebb kerülnek egymáshoz. Eleinte alig ismerik egymást, de aztán lassan kialakul a bizalom. A Betlehembe vezető úton pedig már azt látjuk, hogy ők ketten összetartoznak, hogy már egy családdá lettek.

G. K.

Hogyan (Tudunk) élünk együtt a karácsonyi ünnepek alatt?!

Allan & Barbara Pease *Karácsonyi fegyverszünet* című könyvéből pár gondolatot kiemelve, gondolkodjunk el közösen azon, hogy mi lehet az oka annak, hogy karácsonykor, a szeretet ünnepén találkozunk a legtöbb konfliktussal??? És mit tehetünk azért, hogy minden karácsonyunk a családdal, szerelmünkkel a legszebb legyen, vagy a legszebb maradjon?!

„Könnyen állóképességi erőpróbatá válhatnak az ünnepek, annyit aggodalmaskodunk a pénz miatt, vagy mert adósságba verjük magunkat, mert irreális elvárásokat támasztanak velünk szemben, mert zsúfoltak a bevásárlóközpontok, fárasztóak a rokonok, gondoskodni kell a gyerekekről, és persze valahogy azt is el kell érni, hogy jusson idő mindkettőnk családjára.” (Allan & Barbara Pease: *Karácsonyi fegyverszünet*. 7. oldal)

Nem kötelező egyetérteni a szerzők gondolataival! Inkább az lenne a kérésem, hogy gondolkodjunk el az idézett sorokon és azon is, hogy a karácsonyi vagy akár más ünnepeken a feladatok sikeres elvégzéséhez mire van szükségünk, Mire van szükséged??

Én azt gondolom, hogy a sikeres munka és ünneplés titka a jó kommunikáció, egymásra figyelés és együttműködés.

Még azt is gondolom és hiszem, hogy az ünnepek lehetőségek arra, hogy a szerető kapcsolatok kialakuljanak, elmélyüljenek és fennmaradjanak.

Én az ünnepekben ezt a szépséget látom és élem meg, mert ezt akarom megélni és nem mást. Nagyon fontos, hogy mit akar az ember! AKARAT kérdése az, hogy hogyan élsz, hogyan akarsz ünnepelni?!

„A sikeres karácsony titka tehát az, hogy különbségeink ellenére megértsük egymást, és megtanuljunk eredményesen együttműködni.” (A & B Pease, 10. oldal)

Mindannyian tudjuk, hogy az advent nem a szomorúságról szól, hanem az örömben gazdag várakozásról és készülődésről, hiszen az Úr Jézus születését ünnepeljük, és ha még nem tudtuk szívünk kapuit megnyitni az Ő fogadására, akkor kérlek, velem együtt dolgozzunk azon, hogy szívünk kapuinak kulcsát megtaláljuk, és helyezzük be a megfelelő kulcslyukba, és ha sikerült, akkor bátran nyissuk ki szívünk Kapuját.

Adventre:

- * Az **önmagunkara figyelés** lelki és fizikai egészségünket szolgálja!
- * A **barátságok megerősítése** biztos segítőkéseket ad a bajban!
- * A **gyengeségeid** (például a csúnya beszéd) **kiküszöbölése** vagy **átalakítása** bölcsességhez vezet, mely egy egészséges teljességet jelent.
- * **Tisztelettudóan kifejezni** érzelmeinket, igazságainkat, a valóságainkat lelki és értelmi növekedéssel ajándékoz meg minket, melynek alapja a tisztelet.
- * A **megbocsátás** barátságokkal ajándékozza meg életed!
- * A **szeretet** ajándék, hát akkor ajándékozd olyan embereknek, akiknek szükségük van a te szeretetedre. Hiszen ajándékozva ajándékoznak minket is!

☉ MINDENKINEK szeretettel ajánlom Allan & Barbara Pease *Karácsonyi fegyverszünet* című könyvét.

Könyvészet:

Allan & Barbara PEASE: *Why He's So Last Minute & She's Got It All Wrapped Up*. Orion Books Ltd., London, 2007.

(Magyar változat: Allan & Barbara PEASE: *Karácsonyi Fegyverszünet*. Park Könyvkiadó, Budapest, 2007.)

Szeretettel:

Báránka

Lehet nekem egészséges családom?

Korunkban, amikor úgy érezzük, hogy az egyéni függetlenség, az individuális létmód, illetve a szingli életmód egyre fontosabb és elfogadhatóbb a számunkra, akkor az a kijelentés, hogy a család a társadalom alappillére, elég idegenen csenghet a fülünknek. Hogyha ez a kijelentés mégis igaz, akkor vennünk kell a fáradságot, és bele kell gondolnunk, hogy mi a család szerepe az életünkben. Mi a család tulajdonképpen? Nagyon egyszerű lehet a válasz:

apa, anya és gyermek(ek) együttese, melyek más családokból születtek, és más családoknak adhatnak életet. Ehhez fontos azonban hozzátenni, hogy ezt az „együttest” személyes kapcsolatok szövik át, és nem mindegy ezeknek a kapcsolatoknak a minősége: a legszélsőségesebb példák a széthullott családok, ahol szinte teljesen megszakadt a kapcsolat, de nagyon sok olyan családot is ismerhetünk, ahol a családtagok ahelyett, hogy egymás segítségét, épülését segítenék elő, megkeserítik egymás életét, sőt meg is betegítik, „sírba teszik” egymást.

Ott beszélhetünk egészséges családról, ahol az egymás közötti kapcsolatokat a szeretet hatja át. Ez a szeretet teremti meg a bensőségességet, a másikhöz való odafordulást, a másik feltétel nélküli elfogadását és az önzetlenséget. Ezáltal válik a család igazi egységgé, ahol az individuumok ÉN-je MI-vé kapcsolódik össze, mely lehetővé teszi az egészséges születésünket, fejlődésünket, növekedésünket és békében való eltávozásunkat. Ezzel az elgondolással másképp tekinthetünk a saját családunkra: nemcsak a test szerinti családtagjainkból fog összetevődni, hanem mindazokból, akiktől szeretetet kapunk, és akiket szerethetünk...

Nem szabad elfelednünk azonban, hogy az egészséges család nem egy távoli eszme, egy régen történt történet, hanem egy célkitűzés kell, hogy legyen a számunkra, amit nekem és most kell elkezdenem megvalósítani. A Szent Család segítsen ebben minket!

Tibi

Interjú Szénégető Istvánnal, főegyházmegyének család- pasztorációs referensével

Az egyház küldetése tulajdonképpen mindig is szólt a családokhoz. Miért tartod fontosnak külön a családokra figyelni, ezt hangsúlyozó tevékenységeket szervezni? Milyen régi ez a kezdeményezés?

Egy plébániának a hangulata tükrözi, hogy milyen általában a családok élete. Az, hogy milyen az egyes családok élete, kisugárzik arra, hogy milyen az egyház (pl. ha a család szétesett, mindenki individuális utakon jár). A teológiában a II. vatikáni zsinat kapcsán mélyült el, hogy Isten és az egyház kapcsolatát akkor értjük meg legjobban, ha a konkrét családokból, a konkrét vőlegényből és menyasszonyból, a konkrét egyes házastársi kapcsolatok milyenségéből indulunk ki. Ehhez hozzájárult, hogy ekkortájt, a 60-as években erős családellenesség alakult ki világszerte: erősödtek a családokat széthúzó erők, nőtt az individualizmus, a férfiak mellett a nők emancipációja (és ezzel korábban csak férfiaknak fenntartott szakmákba-szerepekbe is beléptek), előtérbe került a hajsza, a munka újfajta értelmezése, és mindezzel együttjárt a

nagycsaládok felbomlása, a házassági kedv csökkenése, a családcentrikusság visszahúzódása. Mindez nagy kihívás volt az egyháznak, azt látta, mint aki alól a talajt elmozdították, azt látta, hogy itt valamit helyre kell billenteni. S akkor visszatértünk a forrásokhoz, visszatértünk az Ószövetséghez és Jézus családdal kapcsolatos tanításához, ami nagyon gazdag (férfi-nő kapcsolat, test, szexualitás, házastársi kapcsolat keresztény értelmezése). Így született meg ennek a tanításnak hangsúlyozására, újrafogalmazására és gyakorlatba ültetésére a *családpasztoráció* mint új terminus technicus, ami körülbelül ötven éves. Ahol a családpasztorációt elkezdték, nagyobb figyelmet fordítottak erre, ott a gyümölcssei általában nem maradnak el.

Mi is ez a családpasztoráció?

A Gyulafehérvári Főegyházmege Pasztorális Bizottságának Családpasztorációs munkacsoportja egy pasztorális fórum, koordináló szervezet. Célja Jézus Krisztus, a Biblia és az Egyházi tanítóhivatal házassággal és családdal kapcsolatos tanításának életre váltása és továbbadása, Jézus Krisztus Urunk nagy családjának felépítése, támogatása. Nem csak családokat szólít meg (hanem például magányosokat, özvegyeket, elváltakat is – azaz mindenkit), hiszen tulajdonképpen azt célozza meg, hogy „ecclesia domestica” (családegház, azaz családias, családbarát egyház) legyünk. Ez magába foglalja a családias liturgiát, családbarát plébániát, családias környezetet. Ezen belül nyilván egyik fő cél az egyes családok konkrét megszólítása, a családon belüli hitélet előmozdítása, lelkesítése, a főegyházmegeyén belül működő, családokat támogató lelkiségek összefogása, egy mederbe terelése, és persze különböző család-rendezvények szervezése. Ide tartoznak különböző lelkigyakorlatok (pl. édesapák-férjek, édesanyák-feleségek, együttjáró párok lelkigyakorlata, özvegyek hétvégéje, elváltak-újraházasodottak hétvégéje, hétvége a szexualitásról), jegyesoktatás, családok táborok, családkonferencia.

Mióta van jelen egyházmegyénkben a családpasztoráció ilyen szervezett formában?

A Gyulafehérvári Főegyházmegeyében család munkacsoport, mint a pasztorális bizottságnak egy új munkacsoportja 2003-tól van. Van egy kinevezett családreferens pap, egy kinevezett családreferens házaspár és önkéntesek (jelenleg 9 házaspár). Van ezen kívül két alkalmazott a családpasztorációs központban, amelynek székhelye jelen pillanatban Marosvásárhelyen a Rózsák terén van, a Deus Providebit Házban.

Te hogy kerültél kapcsolatba a családpasztorációval?

Egy adott ponton (pappá szentelésem első éve után, első papi évem értékelésekor) úgy éreztem, hogy van egy belsőbb hivatásom a papi hivatáson belül, ami a családok megerősítésére, egyre inkább a plébániába való beépítésére szól. Ezt követte az a lépés, amikor Rómába kerültem posztgraduális képzésre a II. János Pál Intézetbe (ahol egyszerre elméleti, teológiai és gyakorlati képzés is volt kimondottan a családpasztorációról, hogy hogyan is lehet ezt megszervezni). Onnan hazatérve a püspök megbízott azzal, hogy egyházmegyeszinten szervezzem meg ezt, és munkaszerűen végezzem. Családreferens papként én irányítom ezt a munkát.

Kérlek, oszd meg velünk munkátok valami nagyon szép gyümölcsét, valami nagyon kedves élményt, ami ebből fakadt, hogy külön is odafigyeltek a családokra.

A nyári családok táborban egy adott ponton arra lettünk figyelmesek, hogy egy házaspár nagy veszekedésben van. Ahogy az valószínűleg otthon is lenni szokott. Utána láttuk, hogy egyik jobbra, másik balra sírdogál, nem beszélnek egymással. Elhatároztuk, hogy egyik előadó, aki nő volt, megközelíti a feleséget, én a férjet. Elbeszélgettünk. Hamar kiderült, hogy ők életükben ezt a szót, hogy meg kell bocsátani, újra kell kezdeni, ők ezt még így nem hallották. Ők azt hallották, hogy mindig minden megoldódik, ha dühöngeni akarsz, dühöngesz, ha csattogtatni akarsz, csattogtatsz, de hogy Isten akarata a házassággal az, hogy bármilyen nehézséggel szemben megbocsássonak, és hogy „ne menjen le a nap haragotok fölött”, tehát lehetőleg még aznap meg kell beszélni, ezt még ők nem hallották. Ez volt hétfőn-kedden, és aztán a tábor közepe táján azt láttuk, hogy ez a két ember egyszer csak leült egymás mellé (napok után, nem órák után!). Elmondták, hogy otthon is ezt szokták. Mindenki duzzog, idegeli magát. És akkor elkezdődött egy megújulás: nekünk kell leülni, nekünk kell kimondani azt, ami fáj, és nekünk kell megbocsátani és újrakezdeni.

A másik gyümölcs, hogy egy olyan pár, akinek hosszú évek után nem született gyereke, egyik rendezvényen arra kérték, hogy imádkozzunk ezért a szándékért. Egyre többen kapcsolódtak be ebbe az imába, s Isten – nem tudjuk, ennek az imának meghallgatásaként, vagy saját szuverén döntése értelmében – küldött egy gyereket, aki azóta már nemcsak megszületett, hanem már nagy kislány, mindjárt iskolába megy.

a Szénégető Istvánnal készített interjú alapján

(kérdézt: Kántor Emese)

Babanapló 1.

Jelentések arról, hogyan fejlődik együtt egy 2 éves 4 hónapos kisfiú és egy 6 hónapos kislány; hogyan nevelteti magát a nagy, és tanulja a világot a kicsi.

Azt gondolom, testvérekről nem lehet úgy naplót vezetni, hogy külön csak az egyikről írunk, mert óhatatlanul is folyamatosan alakítják egymást, a szüleiket, az idejüket, a türelmünket, a határaikat, stb.

Most kezdődik tehát a rövid története annak, milyen volt az elmúlt fél év két kisgyerekekkel. Kristóf, bár hallott róla, hogy érkezik még egy kisgyerek a családba, eléggé meglepődött, amikor ez valósággá vált. Az elején csak annyit tudott róla: hogy anya miatta töltött majdnem 10 napot a kórházban, hogy nagyon kicsi, egy meglehetősen nehéz névvel (Gyopár) egy éppen beszélni tanuló gyerek számára.

A legnagyobb sokk akkor következett, amikor Gyopár még szopizni is akart, Kristóf ugyanis azt még meglehetősen a sajátjának érezte, hisz alig 4 hónapja hagyta abba. De mivel jó ideig még a nagyik és az apuka is állandóan itthon voltak, belenyugodott a változásba. Így nem is történtek nagyobb bajok, amíg hármásban magunkra nem maradtunk a nap legnagyobb részében, ekkortól pár hétig mindenféle módszerekkel próbálta kifejezni, hogy nem nagyon örül az anyán való osztozkodásnak.

A Kicsi, azért nagybetűvel, mert Kristóf számára még ez a neve, jól fejlődött, több rövidet alszik naponta, és lehetőleg úgy „időzít”, hogy addig ébren legyen, amíg a Nagy alszik. Talán ilyenkor pótolja, amit máskor nem kaphat meg anyából...

Gyopár 2 hónapos korára önállóan tartotta a fejét, és már fel is emelte, ha haslag fektettük, ezt a pozíciót azonban a mai napig nem szereti. 3-4 hónapos korában jól fordult a hátáról az oldalára és vissza, leginkább azért, hogy megszerezzen valamit, vagy lássa, merre rohangál a bátyja éppen. 5 hónapos korára megtanult hasról hátra fordulni, és még két hét kellett, amire ez visszafelé is sikerült. Ma már 6 hónapos, támasztva hosszú ideig elüldögél, és önállóan is néhány percet, 7500 gr, 68 cm.

Nekünk szülőknél is hihetetlenül felemelő élmény látni, mekkora öröm egy 6 hónaposnak a testvérét figyelni, semmivel nem tudjuk úgy megnevetetni és szórakoztatni, mint Kristóf.

Kristóf az elmúlt hónapban egész jól elkezdett beszélni, az azelőtti szinte teljes szótlanság helyett ma már 3-4 szavas mondatokban beszél, nagyon aranyos, ahogy formálja a szavakat, Gyopár a kis betolakodóból lassan kezd közönség és játszótárs lenni. Mondhatom, mi szülők egyáltalán nem unatkozunk, s bár néha fáradtak és türelmetlenek vagyunk, de sokszor elfutja a könny a szemünket, olyan édesek együtt.

Egy jelölt naplójából

Mt 6,1–6.16–18

„Atyád, aki lát a rejtekben, megfizet majd neked.”

Uram, egyedül Te tudod, mi van a szívünkben, ami rejtekben van, és mi se tudunk róla, amit csendben felajánlunk neked anélkül, hogy mások tudnának róla. Uram, segíts, hogy mindig a Te színed előtt legyek, Téged hordozzalak a szívemben, s mintha mindig az Oltáriszentség előtt lennék, úgy beszéljek, úgy álljak, úgy tegyek, úgy imádkozzam.

Jn 17,20–26

Uram, segíts, hogy ne fussak a kereszt elől, hanem fogadjam el, vegyem fel, és Téged kövessék. Köszönöm a szerzetesi közösséget, hogy itt vagy köztünk, s hogy tanúságot teszünk a mi életünkkel rólad. Köszönöm a közösséget!

Mt 10,7–15

„Ne legyen se aranyatok, se ezüstötök, se rézpenz az övetekben, sem úti tarisznyátok, se két ingetek, se sarutok, se bototok!” Uram, holnap én is fogok utazni. Segíts, hogy ne vigyek magammal semmit pluszba, csak azt, ami tényleg szükséges.

Mt 10,16–23

Uram, Te azt mondtad, hogy gyűlöletesek leszünk mindenki előtt a Te nevedért. Úgyhogy nem lehetek büszke az emberek előtt arra, hogy beléptem zárdába, és másképpen öltözködöm. Mindig lesznek, akik gyűlölni fognak engem a Te nevedért, mert Téged választottalak, és Téged követlek. Uram, segíts, hogy végig kitartsak.

84(83) Zsolt

Milyen jó a Te házában lakni, mert a program, a csend segítenek nekünk imádkozni, és bármikor mehetünk a kápolnába. Bizony, jobb a Te házában egy nap, mint ezer máshol. Uram, segíts, hogy itt maradjak a nővéreknél!

1Péter 3,14–15

„Őrizzétek szentül szívetekben az Úr Krisztust.”

Ter 22,1–19

Uram, Ábrahám azt mondta Izsáknak, hogy Te majd gondoskodsz magadnak egészen eléggő áldozatról. Én is azt kell hozzak Neked, egészen eléggő áldozatot, teljes szívemmel, egy jó illatú, egészen eléggő áldozatot. Lehet,

hogy ebben az évben ez a várakozás magiszternőmmel való jó kapcsolatra. Uram, segíts, hogy ezt az áldozatot teljes szívemmel hozzam Neked, napról napra, percről percre, egy szép mosollyal együtt.

Lk 1,39–56

Uram, köszönöm Máriát, az ő tanúságtételét, és hogy ez az ima, a Magnificat, megmaradt számunkra is.

Mt 20,1–16

Uram, Te mindenkire személyesen figyelsz, Te tudod, mi van a szívünkben, miért viselkednek a többiek így, miért teszik azt, amit tesznek. Mindenkit személyesen szeretsz, és mindenkinek a legnagyobb jót akarod.

Mt 22,34–40

„Mester, melyik a legnagyobb parancs a törvényben? Ő azt felelte neki: Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” Uram, segíts, hogy most ne azokra a jó dolgokra gondoljak, amelyeket rólam mondtak a nővérek, hanem arra törekedjek, hogy jobban szeresselek Téged és a felebarátomat, Rád gondoljak, Te legyél a szívemben és az eszemben.

Jn 6,17–29

Keresztelő Szent János már sokkal a vértanúság előtt börtönben volt megkötözve, mert megmondta azt, ami nem volt helyes, ami igazságtalan és rossz volt. Uram, segíts, hogy sose tegyem azt, ami kényelmesebb, ami könnyebb, hanem azt, ami igazságos és kedves Előtted. Köszönöm a szentképet, amelyet ma reggel kaptam, és azt, ami írva van rajta.

Mt 18,15–20

Uram, adj még erőt, hogy kitartsak, hogy mindig Rád nézzek, és Neked felajánljak mindent, az én Getsemánémat is, amelyet csak Te ismersz.

2 Kor 4,17

„Ez a mi mostani, könnyű szenvedésünk ugyanis a dicsőségnek igen nagy, örök mértékét szerzi meg nekünk.”

Lk 6, 43–49

„A jó ember jót hoz elő szívének jó kincséből. Mert a szív bőségéből szól a szája.” Uram, segíts, hogy a jót mondjam, a jót hozzam elő, ami szép, jó, építő, ne a rosszat, ne pletykáljak.

Lk 9,46–50

„Aki a legkisebb mindnyájatok között, az a legnagyobb.” Uram, segíts, hogy ne kívánjak nagy és fontos lenni, hanem a legkisebb, az utolsó. Te is istállóban születél, és a kereszten haltál meg.

Lk 13,22–30

Igyekezni kell a szűk kapun bemenni. Keskeny az út, és mindig harcolni kell.

Jer 20,7–9

Olyan szépen írja a próféta, hogy az Úr rászedte, és ő hagyta, hogy rászedje, és hogy ez olyan, mint egy égő tűz a szívében, bezárva csontjaiba. Uram, Te hívtál meg engem, Tőled kaptam a hivatásomat, segíts, hogy tiszteletben tartsam ezt, vigyázzak rá, mert számot fogok adni Előtted érte. Mostanában olyan szép igéket kapok a Szentírásban, és nekem szólnak, olyan sokat mondanak nekem.

Szám 24,1–7. 15–17

„Látom őt, de nincs még itt, nézem őt, de nincs még közel.” Uram Jézus, a karácsonyi éjszakát, a Te születésedet várom, virrasztok, és Téged várlak.

M.

Emese Párizsban*

*A cikk szerzője a kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetem mesteris diákjaként 2011 elején három hónapot töltött cserediákként Párizsban. Az ő élményeiből nyújtunk ízelítőt.

2011. február 11.

Ma jó volt, hogy nem kellett olyan korán keljek (merthogy hétfőn és szerdán korán kell, mert fél 9-re, ill. 8-ra már az egyetemen kell lenni, s ehhez másfél órával azelőtt indulni), csak 8 körül, merthogy mentem a nénivel a templomba (szép, XIV. Lajos idejébeli templom, a falu régebbi részén). Érdekes volt, hogy bevonták a reggeli dicséretet is a misébe (bűnbánati rész helyett két zsoltár és a rövid olvasmány, egyetemes könyörgésekkor a zsolozsmabeli, áldozás után meg a Benedictus), külön szép volt, hogy az antifónákat furulyászó vezette be, mise után meg volt egy kis teázás-kávézás a hívekkel.

Utána a néni megmutatta a szép parkot, ahol egykor a királyok is laktak, s ahonnan nagyon szép kilátás van egész Párizsig (ide is el kell egyszer jöjjek), majd vásároltunk. Otthon káposztalevest főztem (a reszelés nagyon könnyen ment az elektromos reszelővel, csak egy kicsit elszámítottam magam a mennyiségeknél, így minimum egy hétig ezt kell majd egyem ☺). Aztán úgy

gondoltam, amíg a leves hűl, elmegyek a közeli Carrefour-ig, de mivel a néni épp indult az almaárusához, mentem én is vele, visszafelé letett a Carrefournál, s ott jól eltöltöttem az időt. Egész jó üzlet, sok mindenben nem rosszabbak az árak a mieinknél. De mivel elhúztam az időt, épp csak kicsomagoltam a vásárolt dolgokat, s ettem egy kis levest, s már indultam is a városba.

Merthogy péntekenként van az ingyen Louvre, így oda igyekeztem 6-ra. Könnyen be is jutottam, de ott megint elfogott a tanácstalanság. Egy hatalmas épület, rengeteg egymásba nyíló ajtóval, sok épületszárnyal, hihetetlen mennyiségű műértékkel, amik mind termenként össze vannak csoportosítva. Mész például 20 termen keresztül, s mind csak festményeket látsz, terménként legalább 10-et, vagy görög szobrokat, szintén vagy 10 termen keresztül, egyiptomi hieroglifákat hasonlóképp. Fél 10-ig végigmentem talán két emeletnek egy-egy negyedrészen, egészen megfájdult a márványpadlón járkálástól a lábam, de a bőség zavara miatt inkább csak általános benyomásokkal maradtam, na meg próbáltam egyrészt a híresebb művekre figyelni (ha azok valamiképp ki voltak emelve, mint például Giotto vagy Raffaello művei, na meg persze a Mona Lisa), másrészt arra, hogy mi az, ami a többi közül megragadja a figyelmemet, tetszik, vagy látok benne pár érdekességet. Volt ilyen is jópár, főleg a festmények közül, de a régi vázák közül is sok tetszett. A végén meg a földszintre menet egy szobrokkal megtöltött belső udvart láttam, az is nagyon szép benyomást nyújt. Na meg emellett megint belém bújt a kisördög, figyeltem és fényképeztem (merthogy a múzeumban lehet fényképezni, csak nem blitz-cel) a többi turistát (voltak, akik csak úgy végigrohantak, mások fényképezgettek, vagy egymásnak magyaráztak, volt egy-egy csoport is tanárostól, sőt olyanok is, akik egy-egy kép elé leülve próbálták azt lerajzolni) meg az öröket (akik beszélgettek, telefonon pötyögtek, rejtvényt fejtettek, vagy épp kettesével sétáltak végig a termeken). Az örök közt megint látszott a többszínűség (voltak fehérek, feketék és sárgák is, nők talán még többen, mint férfiak, általában vegyesen párosítva), de nagyon érdekes, hogy a vége felé megjelenő és dolgozni kezdő takarítók között én mind csak négereket láttam. Ami a Mona Lisát illeti, természetesen szép, de inkább csak a tudat különleges, hogy ez az igazi, mert különben a reprodukciókon-fényképeken sokkal jobban és közelebbről meg lehet nézni, hisz itt kétszeres kordonon túl, üveglap mögött (amiről a fény visszaverődik ☺) lehet nézni – és maga a festmény nem nagy.

Nem vártam ki teljesen a zárórát, fél 10 körül jöttem el, így is 11 lett, mire hazaértem. Egy fáradt kislánnyal szemben ültem a vonaton, s a sokadik

mosolyom után olyan jó volt, hogy visszamosolygott, sőt leszállás után integetett is.

Kántor Emese

25 nap*

– compostellai élmények –

*Folytatjuk Reiczigel Zsófia beszámolóját 2009. júliusi compostellai zárandoklatáról – végre a megérkezéssel.

Köd volt, kicsit el is tévedtem, de fél tizenegy körül beértem Santiago-ba. Nagyon szerettem volna valami enivalót venni – leginkább kenyeret! –, de minden zárva volt. Később már sütött a nap, de még mindig éhes voltam. Még később már a város közepén voltam, és akkor már megérkezni akartam, nem törődtem az evéssel. 25-én Santiago-ban nagy tömeg van. Nem lehet bemenni a belvárosba hátzissákkal, valami csomagmegőrzőket szerveznek. Gyorsan letettem a hátzissomat, elővettem a kistáskát, a csoki meg a víz maradékát, és bementem a katedrálishoz. Ott hosszú sor állt. Azt hittem, a zárandokirodába áll a sor, ezért én is beálltam. Akkor már nemcsak éhes voltam, hanem szomjas is, a csoki meg a víz már nem volt sehol. A következő órát azzal töltöttem, hogy szédültem, kimentem az árnyékba, leültem, jobban lettem, visszaálltam a sorba (kedves emberek voltak mögöttem, mindig visszaengedtek, sőt a végén már mutatták, hogy maradjak csak nyugodtan az árnyékban tovább is), és ezt ismételtettem. A végén kiderült, hogy a sor a templomba tart. Na, ezért szerintem hülyeség volt sorba állni, mert akkora az a templom, hogy úgymint mindenki befért, lehet, hogy valami jobb helyre akartak ülni a sorakozók?

A déli zárandokmisére tehát beértem, utána még kicsit sétálgattam a templomban, úgyhogy sikerült pont akkorra odaérni a zárandokirodába, amikor az bezárt a délutáni szieszta idejére. Ezen a ponton kezdtem kicsit kiakadni. Azt ugyanis tudtam, hogy 25-én semmi esélyem nincs, hogy Santiago-ban szállást találjak, úgyhogy azt terveztem, hogy visszamegyek Monte do Gozo-ba, ami Santiago-tól 5 km-re van. Igen ám, de ha visszamegyek, akkor már utána nem fogok megint visszajönni a zárandokirodába. Másrészt, ha már megérkeztem, szerettem volna a pecsétet aznap megkapni.

Mindeközben rettenetes tömeg és zaj volt a városban, és mindenütt valamit el akartak adni. Hát nekem annyira, de annyira nem volt megérkezéserzésem!

Végül elindultam visszafelé, azután leültem egy lépcsőre, és elkezdtem sírni (végül is jobb híján ezzel is el lehet tölteni azt a pár órát, amíg kinyit a zárandokiroda). Erre megjelentek Tamás koreai haverjai, majd Tamás is, úgyhogy végül visszamentem velük a katedrálishoz, sétálgattunk, aztán

elindultam a szálláshoz, reménykedve, hogy lesz még hely. Ugyan délután ittam egy tonikot – abban cukor is, víz is van –, még mindig nem rendeződött az élelem kérdése. Közért meg nem volt nyitva. Közben be is esteledett, úgyhogy leginkább más sem. Visszafelé Monte do Gozo-ba minden kávézóban megálltam, és vettem egy-egy hamburgert, majd kiderült, hogy az albergue mellett bolt is van, úgyhogy még kenyeret is, hát... nem keveset ettem aznap este! ☺

Az albergue nagyszerű volt, sok szabad hellyel, kedves hospitalerokkal! (ez Galíciában ritka!), és három éjszakát lehetett ott tölteni, úgyhogy végig ott laktam, amíg Santiago-ban pihentem.

Reiczigel Zsófia

Francesco testvér nyomán

– híres ferences harmadrendiek –

Boldog Salawa Angéla (Aniela) (1881–1922)

Rovatunk e havi számában egy olyan boldogról lesz szó, akinek élete mutatja egyrészt a családban kapott nevelés, a származási család hatásának fontosságát, másrészt azt is, hogy az Egyháznak is családként kellene működnie, hogy felebarátainkkal való kapcsolatainkban is megélhetjük azt az önfeláldozást, szeretetet, amit legtöbbször családjukban élnek meg.

Salawa Angéla Krakkó közelében született, szegény szülők tizenegyedik gyermekeként. Vallásos és népes családjában magáévá tette az imádság szeretetét, a munkaszeretetet és az áldozatos lelkületet. Tizenhat éves koráig a szülői házban tevékenykedett, utána Krakkóba került cselédlánynak. Ezalatt egy időre megkísértette a világ hiúsága, de aztán Teréz nővére példája nyomán (és Isten kegyelme folytán) a belső élet felé fordult. Isten kegyelme arra is ösztönözte, hogy a szüzi tisztaságot válassza. Hittel és áhitattal vett részt a közös imákban, a szentmiséken, s sokszor elmélkedett az Úr szenvedéséről, miközben kötelességeit sem hanyagolta el.

Harminc éves korában többszörösen is megismerte a keresztet: fájdalmas betegséget viselt el, elveszítette édesanyját és szerettei közül is néhányat. Ekkor fedezte fel, hogy különösen vonzódik Szent Ferencezhez, s nemsokára (1912-ben) belépett Krakkóban a Ferences III. rendbe. Buzgó tagja lett a rendnek. Maga köré gyűjtötte az embereket, többen rendszeresen felkeresték otthonában lelki beszélgetésre: úgy tekintették, mint tanácsadójukat, barátnőjüket, anyjukat.

Amikor kitört az első világháború, szabad óráit a kórházakban töltötte, szolgálva, vigasztalva a sebesült katonákat, akik őt „szent kisasszony”-nak nevezték. Aztán betegség támadta meg, állásából igazságtalanul elbocsátották, sőt lelki kétségekkel is küzdött. Végül 1917-ben kórházba került, fel kellett

adnia minden munkáját, majd hazatérve egy szegényes padlásszobában húzta meg magát, ahol még öt évig élt, sok szenvedés közt, amiket türelemmel viselt és felajánlott engesztelésül az Istentől eltávolodottak megtéréséért, s hogy az Isten igéje eljusson minden néphez. Hazája szabadságára is gondolt, és ezért is imádkozott. Felajánlása után egy hónapra fejezte be életét 1922. március 12-én. II. János Pál pápa avatta boldoggá 1991-ben.

Annak idején így írt a munkáról: „*Szeretem a munkámat, mivel kiváló alkalmat találok arra, hogy szenvedéseket viseljek el, és sokat imádkozzam; semmi mást nem kívánok az élettől ezeken kívül.*” Istennek ajánlott, másokért feláldozott élete igazi kincse Krisztus nagy családjának.

Forrás:

KOVÁCS Kalliszt OFM: *Ferences szentek, boldogok – 2009.* Magyarok Nagyasszonyáról Nevezett Rendtartomány, Budapest, 2010, 236.

Kántor Emese

Szamártestvér

– rovat a makacs és bohókás emberi testről –

A herpesz vírus

A herpesz vírus I-es típusával történő fertőzés a bőrön (ajakherpesz, herpesz labialis) és nyálkahártyákon (szájüregi herpesz) jelentkezik. A II-es típusú vírus a nemi szerveket érinti, és a nemi herpeszt (herpesz genitalis) okozza.

A herpeszt okozó herpesz simplex vírusnak (HSV) mai tudásunk szerint nyolc alcsoportja létezik, amelyek emberben betegséget okozhatnak. Ezek közül két fajta a legelterjedtebb: a HSV I és a HSV II altípusok, amelyek az ajakherpeszt és a genitális herpeszt is okozzák. Az első esetben az elsődleges fertőzés általában már a kora gyermekkorban megtörténik. A második herpeszvírustípus esetén az elsődleges fertőzés a nemi élet során alakul ki.

A herpesz vírusok jellemzője, hogy az elsődleges fertőzés a helyi jellegzetes lefolyású hólyagképződés mellett súlyos általános tünetekkel, magas lázzal, rossz általános állapottal jár. A vírus ezután a fertőzött szervezetben (az idegvégződésekben) marad nyugvó formában, és bizonyos körülmények hatására, amikor az immunvédekezés legyengül, a vírus aktiválódik, és a fertőzés visszatér.

A vírus aktiválódását az immunitás csökkenése, lázas állapot, antibiotikum szedése, menses, stressz, fizikai megterhelés váltja ki általában. A visszatérő fertőzések jellemzője, hogy kevésbé súlyos formában, általában körülírt területen jelentkeznek, általános tünetek nélkül.

A herpesz tünetei

A herpes simplex vírus okozta megbetegedésre jellemző, hogy a fertőződést követően körülbelül 4-7 nap múlva jelentkeznek az első tünetek viszketés, égő fájdalom formájában. Ezt követően vörös folt jelenik meg, majd kialakulnak a jellegzetes apró, fájdalmas hólyagocskák. Kezdetben a hólyagok tartalma víztiszta színű. Az idő előrehaladtával bennük zavarossá válik, majd kifakadnak, és fekélyek alakulnak ki helyükön. A fekélyek fájdalmasak, és általában 7-14 nap alatt heg nélkül gyógyulnak. A betegség lefolyása során a helyi nyirokcsomók (nyaki, illetve lágyéki) általában megnagyobbodnak, és fájdalmassá válnak.

Az I-es típusú herpesz fertőzés (ajakherpesz, nyálkahártyaherpesz) esetén a hólyagok az ajkakon, illetve a szájnyálkahártyán jelentkeznek. Sokszor ezek olyan fájdalmasak, hogy még a táplálkozást is megnehezítik. Gyakori a másodlagos felülfertőződés baktériumokkal, mely súlyosítja a betegséget. Igen súlyos lehet a gyermekkori ekcémában szenvedő kisgyermek fertőzése, ebben az esetben az egész testfelszínen megjelenhetnek hólyagocskák.

A herpesz genitalis a nemi szerveket, a végbélnyílás körüli bőrt és a környező területeket érinti. A fertőzés igen kellemetlen tünetekkel járhat. Az elváltozások férfiakban a hímvessző bármely részén előfordulhatnak. Nőknél leginkább a szeméremtesten fordulnak elő a hólyagocskák, de a hüvelyre és a méhnyakra is ráterjedhetnek. Egyes esetekben a fertőzés a húgycsövet is érintheti, melyre vizeléskor jelentkező heves fájdalom hívhatja fel a figyelmet.

A herpesz vírusok további jellegzetessége, hogy legyengült immunrendszerű betegek (immundeficiensek, pl.: HIV-fertőzött, leukémiás stb.) fertőzése súlyosabb lefolyásúak, és a test egyéb részeire is ráterjednek. A terápiára gyengén reagálnak, és akár hetekig is fennállhatnak.

<http://www.webbeteg.hu/cikkek/borbetegsegek/549/herpes-simplex-virus-altal-okozott-betegsegek>

Eszter

Lelki horoszkóp:

„Mi nem hiszünk horoszkópokban, de az alábbiak mindenike vonatkozhat rád, mert az év minden hónapjában lélekben újjászülehetünk.” (Leó tv.)

Kos (március 21.–április 20.):

„Aki a munkában és az életben tapasztalt kudarcoktól remeteségbe akar menekülni, az ott sem lesz szemlélődő, mert nem fogadta el az élet tülekedésében, veritékes munkájában megtapasztalt korlátait és ürességét.” (Barsi Balázs)

Bika (április 21.–május 20.):

„Aki a szemlélődésben feltáruul üresség elől menekül a munkába, annak a munkája is lélektelen, embertelen lesz, magát öli, zaklatja, hajszolja.” (Barsi Balázs)

Ikrek (május 21.–június 21.):

„Ott is, ahol sötétség van bennem, ahová nem szívesen néznék, ami félelmet kelt bennem, közel van hozzám Isten. Ott van Isten országa. Isten ott is uralkodni akar bennem. Ha Isten ott lakik a sötétségben is, akkor többé nem kell félnem tőle. Elfogadottak tudom magam mindazzal együtt, ami bennem rejlik.” (Anselm Grün)

Rák (június 22.–július 22.):

„A boldogság abban áll, hogy rémület nélkül tisztában vagyunk önmagunkkal.” (Walter Benjamin)

Oroszlán (július 23.–augusztus 23.):

„Azt hiszem a bűnbánattartás legfőbb eszköze a kicsivé levés. Ezért keresztelkedhetett meg Jézus is János keresztségével. Jézusnak sikerül leginkább kicsivé lenni. Kicsi vagyok, ha akkor is végzem az Istentől rám bízott feladatomat, ha azt nem értékelik, nem dicsérnek meg érte.” (Leó testvér)

Szűz (augusztus 24.–szeptember 23.):

„Ha világos számomra, hogy Isten mit vár el tőlem, de úgy teszek, mintha nem tudnám, mintha nem értettem volna meg, akkor ne várjam, hogy válaszoljon a további kérdéseimre.” (Leó testvér)

Mérleg (szeptember 24.–október 22.):

„Jézus olyanakk fogad el engem, amilyen vagyok, és elhiszi rólam, hogy szolgálatában áldássá válhatok mások számára. Így segítséget nyújthat nekem saját elégtelenségemtől való félelmem legyőzésében, ha újra és újra mondogatom magamnak: Isten megáldott engem. S én áldás vagyok mások számára.” (Anselm Grün)

Skorpió (október 23.–november 21.):

„Nem dicsőíthetjük Istent jobban, mintha az evangéliumi tökéletessége szerint szolgálunk neki. Ami ezenkívül van, az értéktelen és haszontalan az ember számára.” (Keresztes Szent János)

Nyilas (november 22.–december 21.):

„Az igazi áhítat és lelkiség abban nyilvánul, hogy az ember türelmesen és alázatosan kitart az imában, s önmagában nem bízva csupán csak Istennek akar kedveskedni.” (Keresztes Szent János)

Bak (december 22.–január 19.):

„Mindről lemondott az Istenember, amikor e világra jött, mindenről, csak Máriáról és Józsefről nem, vagyis arról, hogy szerető családba szülessen, és abban

nevelkedjen. A szeretet roppant fényűzéséről nem mondott le az Isten, mert úgy gondolta, hogy az minden embernek kijár, enélkül megörlénénk, s még Isten Fia sem lehetne normális ember.” (Barsi Balázs)

Vízöntő (január 20.–február 18.):

„Az az édesanya lépi át Názáret küszöbét, aki képes lemondani a karrierről szeretteiért, és sohasem tesz szemrehányást sem Istennek, sem a férjének, sem a gyermekeinek... Az a férj lépi át Názáret küszöbét, aki mindennap újra elfogadja feleségét, gyermekeit, életkörülményeit, s nem akar más lenni, mint férj és atya. Van más hivatás férfiember számára? A pap, a szerzetes is jegyesi misztériumot él meg, és lelki atyává válik.” (Barsi Balázs)

Halak (február 19.–március 20.):

„Az önzés, amikor csak a magam dolgaival törődöm, csak az foglalkoztat, ami nekem jó vagy rossz, olyan, mint a bénulás, meggátol a jóban, meggátol az üdvösségemben. Szükségem van testvéreim segítségére, hitére, hogy Jézushoz jussak, és meggyógyuljak. Az ő önzetlenségük emel fel engem is hordágyammal együtt. Törődjünk egymással, hogy Jézusnak alkalma lehessen testünket, lelkünket meggyógyítani.” (Leó testvér)

Léonie

Hajnali csend

– folytatásos regény –

XXIII. fejezet

A reggel, mint váratlan vendég köszöntött be a misszió néhány lakója számára. Mint valami összeesküvés áldozatai és az álmok kusza összevisszaságából alig szabadult árnyak, úgy léptek be ezen a reggelen a misszió egyszerű kápolnájába Isabelle, Paul és Sun atya. Minden olyan volt, mint máskor, de a csend most bizonytalanná és baljóslatúvá vált. Az oltáron gyertyák égtek, hideg volt, és a légáramlat miatt kicsit hevesebben lobogtak, mint ahogyan egy gyertyától elvárnánk. A reggeli zsolozsmát közösen végezték a nővérek és a papok, ami után következett a mise.

Isabelle enyhe nyugalmat érzett a lelke tájékán, miután látta, hogy Paul megérkezik a szokott helyére. A következő pillanatban azonban feltűnt Sun atya, és Isabelle hátán végigszaladt a hideg. A koreai pap arca fakó volt, de testtartása egyenes. Arcának áthatolhatatlan függőnye mögött nem tudni, mi zajlott. Paul nyugodtnak tűnt, de a szemei kialvatlanok voltak, és szőke haja lelapult, mintha zsírral kenték volna be. Isabelle oldalra pillantott, mint aki fél, hogy rajtakapják. Balján Myriam állt, felhúzott szemöldökkel, lopva nézett szembe a nővérrrel. „Mintha olvasna bennem” – gondolta Isabelle, és egyre romlott a közérzete. Aztán próbálta megszagolni saját magát anélkül, hogy megmozdult volna, miközben a zsolozsma himnuszánál tartottak. Az éjszaka

során nem volt lehetősége megmosakodni, és magán érezte a gisaeng-ház különleges rózsailleségét. A lelkét sem érezte egészen tisztának, már háromszor elsétált Blanche anya ajtaja előtt, de nem tudta rászáni magát, hogy beszámoljon az éjszakai kalandról. Nem volt semmi mentsége arra, hogy éjnek idején engedély nélkül elhagyta a misszió területét, és bűnös helyre tévedt. „Soha többé nem megyek oda! Hogy én viseljem gondjukat azoknak a nőknek...” – döntötte el magában, miközben gépiesen énekelt. De lelkében nem némult még el az a csilingelő, figyelmeztető hang, hogy ő most törvényen kívüli állapotban van. „Mise után megkeresem Girard atyát. Az öreg talán elnézőbb lesz irántam” – gondolta ismét, és alig várta, hogy szabaduljon a kápolnából.

Mise után Paul is Girard atya fogadószobája előtt toporgott. Rámosolygott Isabelle-re, és ettől a lány szíve megmozdult, zavartan ő is visszamosolygott. Minden vágya az volt, hogy megkérdezze, hova tűnt el az éjszaka folyamán, hogy elmondja, mi történt vele, és tanácsot kérjen tőle. De Paul arcát most felhők takarták, gondolatai messze jártak a lánytól, és nem kértett tőle semmit. Girard atya lassan csoszogott be a folyosóra, mindig ő távozott legkésőbb a kápolnából.

– Jó, hogy itt vannak! Fontos mondanivalóm van az önök számára. Jöjjenek be! – hívta őket az idős pap szívélyesen, de gondterhelten.

– Levelet kaptam a püspök atyától, amelyben figyelmeztet az országban uralkodó politikai zavargásokkal kapcsolatban. Sem a japánok, sem a koreaiak nem szívlelnék minket. A japánok kezet akarnak tenni az országra, a koreaiak pedig azzal védekeznek, hogy gyűlölik az idegeneket, amint ezt az elmúlt évek üldöztetései bizonyítják. Ne felejtjük el, hogy a királynőnek is meg kellett halni, mert az idegenekkel barátkozott. A közhangulat azóta ismét ellenünk kezd fordulni. Én arra kérem önöket, igyekezzenek távol maradni a politikától. Kedves nővér, távozzon. Mondanivalóm van az atyának.

– Igen, atyám... – sóhajtott Isabelle, mert már megszűnt a bátorsága mondanivalójával kapcsolatban. Az ajtót halkán csukta, szokása szerint.

– Paul atya, van egy levele, ma reggel hozták. A püspök atya levele miatt felbontottam, mert egy minisztertől érkezett. Nem tudtam, hogy máris ilyen magas összeköttetései vannak.

– De atyám, én nem ismerek semmilyen minisztert... – mentegetőzött a pap.

– Min Cheon Su külügyminiszterről van szó. Arra kéri önt, fáradjon ma el a házához, mert felkéri önt, hogy foglalkozzon a lányával. Vagyis legyen a tanítója. Nem látom egyelőre akadályát ennek, úgy látom, az idegen kultúra egyre jobban érdekli őket.

– Atya, én tanítsak egy koreai lányt? Itt nem szokás a nőket taníttatni, és mellesleg férfi vagyok...

– Fiam, ebben igazad van, ezen én is csodálkozom. Az viszont tény, hogy itt női tanítónak nincs tekintélye. És ne féljen, nem lesz ön egyedül azzal a lánnyal, ha netán valami kísértéstől félne...

– Nem erre gondoltam... – válaszolt zavartan a pap, de váratlanul felbukkant a memóriájában egy már majdnem elmosódott emlék, egy szépséges koreai lányarc, akire gondolni sem mert, és ezért elfelejtette.

– Azért legyen résen, fiam. Az ilyesmi sosem múlik el a reverenda felöltésével – mosolygott csipkelődve a pap. – Nyerje meg azt a házat az Úrnak. Béke önnel – fejezte be, és kezet nyújtott neki.

Paul kint volt már az udvaron, mikor eszébe jutott, miért is ment Girard atyához. De most már nem megy vissza, hogy elmondja az öreg papnak, hogy neki nem egy miniszter házának megtérítése, hanem maga a királyi családé nyomja a vállát. Hiszen előző éjszaka Eui Hwa herceg emberei rabolták el. A herceg, akivel áruhában már találkozott egyszer, és aki felkérte, hogy legyen a tanácsadója és lelki kísérője. Hogyan mondja el, hogy máris nyakig van a politikában? A miniszter lánya kikapcsolódás lesz ehhez képest. Valami elkényeztetett úrilány, aki franciául akar tanulni...

Enyhe gyomorideg azért volt benne, amikor megérkezett a miniszter tekintélyes új háza elé, és megdöngötte a súlyos fakaput. Koreai tudása miatt is izgult, de főleg attól, hogy nem tudta, mire számíton. Egy aszimmetrikus arcú szolgáló engedte be. A kapu egy tágas belső udvarra nyílt, azon belül, egy kisebb fal mögött volt tulajdonképpen a ház, ami inkább hosszú volt, mint széles, és bár formailag nem különbözött a hagyományos koreai házaktól, de téglából készült, csak a tornáca meg az ajtók voltak fából. Pault lenyűgözte a tekintélyes épület és a hatalom, ami belőle sugárzott.

A miniszter azonban nem volt otthon, a szolgálólány szerint, aki eléggé megbámulta, bár látszott rajta, hogy nagyon fékezi magát. A miniszterné gyengélkedett, de egy éltés korú nő közölte, hogy a kisasszony már a szobájában várja. Aztán az idős nő meg a szolgálólány előtt megnyílt a tolóajtó, és mindnyájan beléptek az alacsony mennyezetű szobába, amely olyan volt, mintha egy babának készült volna.

Aprócska szoba volt, szűk ajtóval, ablak helyett körös-körül rácsozat volt a fala, melyet valami vászonszerű anyaggal vontak be, hogy átengedje a fényt. Paul mélyen meghajolt, ahogyan a szokás kérte, de csak akkor vette észre, amikor óvatosan felnézett, hogy a szoba belső felét selyemfüggöny takarja, ami mögött ült az a lányalak, aki valószínűleg a kisasszony lehetett.

– Isten hozta, uram – szólt a lány csendesén, abban a jellegzetes, engedelmesen szelíd koreai stílusban. Az idős nő, Hye Seon helyet mutatott a papnak, ami egy földre terített párnaszerű ülőhely volt, a függönnyel szemben. A szolgálólány a másik oldalra, közvetlenül az ajtó mellé telepedett.

– Köszönjük, hogy eljött, tisztelt mester, a miniszter úr megkért, magyarul beszéljek önnek, mit is várunk el öntől, természetesen tisztességes honorárium ellenében. Remélem, nem feszélyezi nagyon, hogy nálunk nem szokás ülni... – csicseregte felelősségteljesen az öreg hölgy, de Myeon Hwa félbeszakította:

– Hye Seon, kérlek, menj, ápold anyát! – a hang szelídből parancsolóvá alakult.

– De kislányom, apád arra kért, hogy én helyettesítsem anyádat... Így illendő...

– Mi Yu itt marad velem. Kérlek, vigyázz anyára.

Az idős asszony láthatóan megbántva kelt fel, és engedelmeskedett. Paul még mindig szóhoz sem jutott, csak bámulta a langyosan meleg padlót, ami abban a percben, ahogy elhaltak Hye Seon léptei az előszobában, enyhén megreccsent a lassan felemelkedő lány könnyű súlya alatt. A rózsaszín selyemfüggöny meglíbbent, és a következő másodpercben egy ismerős arc bukkant elő a pap számára, mint egy régi látomás, egy meghalt, de feltámadt lény alakja.

– folytatjuk –

Léonie és Attila

A tőkés récék szemei

Amíg piciny réce volt, társaival együtt gondtalanul úszott édesanyja után a vízen. Néha kiúsztak a partra, hogy megpihenjenek, de idejük nagy részét a vízben töltötték táplálékot keresve. Nem tudta, hogy mennyi veszély leselkedhet rá. Csak követnie kellett édesanyját, és biztonságban volt.

Am lassan-lassan, az idő múlásával egyre nőtt, s egyszer csak azt vette észre, hogy a felnőtt madarak tollazatára cserélte le kis pihetollait. Még mindig együtt úszott családjával, és édesanyja egy napon megkérte, hogy ezentúl ő is figyelje éberen a környezetében levő veszélyeket, s figyelmeztesse a többieket, ha valami gyanúsat észlelne.

Attól a naptól kezdve egyre fáradtabb lett. Nem ismert többé se éjszakát, se nappalt, mert amikor a vízen úsztak, megfeszített figyelemmel kémlelte a vizet, a szárazföldet és az eget. Életbevágóan fontos feladatot kapott: neki is gondoskodnia kellett családjá biztonságáról.

Néhány nap után ragadtak le a szemei, már szinte nem is tudta, hogy mi történik körülötte. Nem merte bevallani a családjának, hogy mennyire nehéz

számára az örökös. Attól félt, hogy rájönnek, hogy mennyire gyenge, és elűzik a családból.

Ahogy teltek a napok, észrevette, hogy testvérei és édesanyja is gyakran behunyják szemüket. Ilyenkor még inkább elkeseredett, mert igazságtalannak gondolta, hogy ők pihennek, nem törődnek a veszéllyel, és tőle meg azt kéri, hogy egyedül őrködjön.

Nem telt el sok idő, s már nem bírta a fáradságot. Muszáj volt elmondania édesanyjának, hogy mennyire elfáradt. Édesanyja gyengéden elmagyarázta neki, hogy a récék különleges madarak, és képesek éjjel-nappal őrködni, de csak akkor, ha tudják a nagy titkot. Amikor csapatban úsznak, a szélén úszók a társaik fele néző szemüket behunyják, és alszanak vele. Ilyenkor az agyuk fele alszik. A másik szemük nyitva van, és a másik agyféltekéjük éber, és így észreveszik a környezetük minden apró mozgását. Egy kis idő múlva helyet cserélnek, és így mindannyian mind a két szemüket tudják pihentetni. Egy réce nem lenne képes egész nap őrködni, de egy récecsalád képes erre.

A kis réce elgondolkodott ezen, és örvendezett azon, hogy milyen szép a récecsalád élete. Mindannyian őrködnék, és mindannyian alszanak. Kifele éberek, befele pedig biztonságban tudnak pihenni. Kifele óvatosak, befele ki merik mutatni fáradságukat. Hiszen egymás felé fordítják alvó szemeiket, és nem hagyják látni éber szemeiket. Így teret adnak a bizalomnak. Sohasem tudják megvizsgálni, hogy társuk mindkét szemét lehunyta, vagy csak a feléjük eső, biztonságban levő szemét. Mindegyikük csak a saját éberségéért felel. De ettől az éberségtől függ az egész család biztonsága.

Amint ezen gondolkodott, újra érezte szemeiben az álmat. Lehunyta a társai felőli szemét, és álomba merült. De a külvilág fele fordított szemével éberen őrködött.

Nagy Lilla

Viccek

A kislány megkérdezi az apukájától:

– Papa, miért nem akarsz játszani velem?

– Mert nem érek rá.

– Miért nem érsz rá?

– Mert dolgozom.

– És miért dolgozol?

– Hogy neked enni adhassak.

A kislány elgondolkodik.

– Most nem vagyok éhes, nyugodtan játszhatok velem.

☺

– Jé, a maga kislány már újságot olvas?

– Ugyan, mit képzelsz, hiszen alig négyéves...! Csak a keresztretjvényt fejt.

☺

Egy család vendégül lát egy házaspárt. Vacsora előtt, az asztalnál ülve a házigazda anyuka odafordul hatéves kislányához, és azt mondja:

– Szeretnéd most te mondani az asztali áldást?

– Nem tudom, mit kell mondani – feleli a kislány.

– Csak mondd azt, amit én szoktam.

A kislány lehajtja a fejét, és ezt mondja:

– Istenem! Mi a fenének hívtam ennyi embert vacsorára?

☺

Két apáca megy az úton egy kocsival. Egyszer csak kifogy a

benzin, ezért bemennek egy közeli farmra kérni egy keveset. A farmer, mivel nem talál más edényt, egy régi bilibe tölti nekik a benzint. Az apácák visszamennek az autóhoz, és éppen töltik bele az újonnan szerzett üzemanyagot, amikor arra megy egy rabbi és így szól:

– Nővérek, igaz, hogy a vallásukkal nem értek egyet, de a hitüket azt igazán csodálom!

☺

Szerkesztés: Ötvös Réka

Tördelés és korrektúra: Kántor Emese

A címlap illusztrációját rajzolta: Márton Éva

E-mail címünk: kpoverello@yahoo.com